

[Tinning]

det sted. Sådan er det overhovedet ikke alle vegne, men det er en mekanisme. Det, som jeg så siger, er, at det ikke kan være rigtigt, at vi så siger: selv om folk godt vil det, så må vi som politikere sikre, at de kommer over i idrætsforeningen, hvor instruktørerne er ulønnede. For hvad er det for en interesse, vi så begynder at varetage? Det er klart, at idrætsforeningens interesse, hvis man kigger på det fuldstændig kortsigtet og firkantet, er at få så mange medlemmer som overhovedet muligt. Men det kan ikke være vores opgave. Vores opgave er at give folk mulighed for at lave den gymnastik.

Så er jeg enig i, at forskellen selvfølgelig kan opleves urimelig rundt omkring, hvor den gymnastik dyrkes, helt oplagt, og der bør også gøres noget ved det. Men jeg kan ikke se andet end, at det, det handler om, bl.a. er, at hvis man skal have løn på sådan en aftenskole, så er det, fordi man kan dokumentere, at man har nogle kvalifikationer. Jeg ved godt, at folk med de samme kvalifikationer arbejder gratis i idrætsforeningerne, og at nogle steder folk uden de kvalifikationer også arbejder gratis i idrætsforeningerne, og jeg ville ikke have spor imod, at vi sagde: hvordan finder vi ud af at lønne folk, der har de kvalifikationer, også hvis de fungerer som instruktører i idrætsforeningerne? Det, jeg har noget imod, er, at man siger til folk: hvis I vil lave gymnastik i dette lokalområde, skal I gå hen i en idrætsforening, for vi har nemlig lavet det så smart, at vi har aftalt med aftenskolernes ledelse, eller hvem det nu er, at de ikke har gymnastik på programmet. Det synes jeg er en urimelighed, og det er en tvang – det er en tvang, som siger til folk: hvis I vil dyrke gymnastik, kan I ikke vælge imellem aftenskolen eller idrætsforeningen på i øvrigt lige vilkår, og den tvang er også i modstrid med partiet venstres ideologiske grundlag.

Ingerlise Koefoed (SF):

Uden at jeg som hr. Tinning skal blande mig i andre partiers ideologiske grundlag, for jeg har såmænd mere end nok i mit eget, vil jeg sige til hr. Helge Sander, at det godt kan være lidt vanskeligt at finde ud af, om vi egentlig er så enige, som hr. Helge Sander mener, om det, hr. Helge Sander mente vi var enige om.

For det første var der det med idræt i dagtimerne og idræt for dem, man nu med et underligt ord er begyndt at kalde arbejdsledige, jeg kalder dem nu stadig væk arbejdsløse, for det er det, jeg har forstået man taler om. Dér er jeg enig med hr. Helge Sander, men jeg ved ikke rigtig, om hr. Helge Sander havde forstået det, jeg havde sagt før, nemlig at den idræt, der skal laves i dagtimerne, og de idrætsledere og trænere, man skal give penge til i dagtimerne, ikke skal være en idræt, der alene retter sig til de arbejdsløse, men skal være en idræt, der retter sig til dem, som man så kan kalde arbejdsledige, i dagtimerne, altså folk, der af en eller anden grund kan dyrke idræt i dagtimerne, og det kan også være mennesker på efterløn, det kan være pensionister, og det kan være folk på skiftearbejde. Dermed mener jeg, at man ville få de arbejdsløse ind i en sammenhæng, som jeg synes er vigtigere end at putte dem ind i noget for sig selv ved at sige: her er et tilbud lige præcis til jer i den ghetto, vi nu har lavet for de arbejdsløse.

Hvad angår bloktilskuddene, er jeg i hvert fald klar over, at vi ikke er enige, for jeg sagde, at vi kun kan acceptere, at hele fritidsloven, inklusive idrætten, går over på bloktilskud, hvis der fastsættes nogle normer, sådan at man alligevel forpligter kommunerne til på idrætsområdet og de andre fritidslovsområder at komme med nogle tilbud. Jeg kan ikke her i dag sige, hvad de tilbud skal være, men der skal være nogle minimumsnormer, for at vi skal kunne acceptere fritidsloven over bloktilskud.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at da man sidste år her diskuterede eliteidrætsbetænkningen, forelå der jo et forslag fra ministeren om, at man skulle omprioritere inden for kulturministeriets område på den måde, at man skulle tage pengene fra andre kulturelle aktiviteter – de løse penge, hedder det vistnok – som man har i kulturministeriet, til eliteidrætten. Det var man ikke enig om her i folketinget – det mente man ikke de andre kulturelle aktiviteter kunne bære – derimod var man enig om, at der måtte nogle flere penge til til eliteidrætten. Dem har man fundet, så jeg tror såmænd nok, at staten på en eller anden anden måde har fundet kompensation for de indtægter, som den mistede, men jeg har sådan set aldrig rigtig fået nogen redegørelse for, hvor den fandt de penge.